

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: **akad. mal. Mgr. M. V., Ph.D.**

zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23

proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 2. 2013, č. j. S-MHMP 1106329/2012/OST/No,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 2. 2013, č. j. S-MHMP 1106329/2012/OST/No, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12 591,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í:

I. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

1. Podanou žalobou žalobce jako vlastník sousedních a mezujících pozemků brojí proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a osob

zúčastněných na řízení proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20, odbor výstavby a územního rozvoje ze dne 6. 6. 2012, č. j. MCP20 006649/2012/OVUR/Br, o prodloužení platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby Byty Beranka – stavba č. 0209 - na pozemcích v katastrálním území Horní Počernice, a to do 8. 7. 2013.

Žalobce uplatnil tyto žalobní důvody:

- 1) Žalované rozhodnutí je vydáno osobami vyloučenými z rozhodování.
Jak žalobce uvedl, v odvolání byla vznesena námitka podjatosti všech pracovníků žalovaného Magistrátu hl. m. Prahy, včetně vedoucích odborů, neboť navrhovatel řízení je Hlavní město Praha. Žalovaný je zaměstnavatelem těchto pracovníků a je oprávněn dávat jim závazné pokyny. Žalovaný je zároveň orgánem účastníka řízení a má zájem na jeho výsledku. Zájem účastníka a jeho orgánu nelze oddělovat. V projednávané věci zcela splývá osoba zástupce žadatele a osoba vydávající rozhodnutí ve věci. O námitce (pozn. podjatosti) vedoucí odboru stavebního ing. I. J. a dalších pracovníků bylo rozhodnuto, avšak tato rozhodnutí jsou nezákonná. V souvislosti s tím, žalobce požádal soud, aby přezkoumal ze soudního přezkumu jinak vyloučené rozhodnutí, kterými jsou závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí a to
 - Usnesení ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2012, č. j. S- MHMP 1157338/2012, o zamítnutí námítky podjatosti Ing. I. J.
 - Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18. 2. 2013, č. j. MMR-1673/2013-83/170, o potvrzení uvedeného rozhodnutí ze dne 5. 9. 2012
 - Usnesení ředitelky odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 27. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1106329/2012/OST, o zamítnutí námítky podjatosti pracovníků odboru stavebního
- 2) Platnost územního rozhodnutí nebylo možno prodloužit, neboť již platnosti pozbylo. Podle § 93 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do konce roku 2012, pozbývá územní rozhodnutí platnosti, bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno.

Stavební řízení bylo přitom zastaveno ohledně části stavby – rekonstrukce komunikace K Berance, Tlustého, V odpočinku včetně chodníků a parkovacích stání a dále bylo zastaveno řízení o stavebním povolení na přeložku kabelu 22kV. Jelikož minimálně dvě stavební řízení na danou stavbu byla zastavena, pozbylo rozhodnutí o umístění stavby platnosti.
- 3) Podmínky stavebního zákona pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí nebyly splněny.
Žalobce poukázal na § 93 odst. 3 stavebního zákona, s tím, že žádost žadatele o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nebyla nijak odůvodněna a nesplňuje proto zákonem požadované podmínky pro prodloužení platnosti. Žalovanému vytkl, že namísto zamítnutí neodůvodněné žádosti, se snaží důvody pro

prodloužení platnosti územního rozhodnutí konstruovat, což potvrzuje námitku podjatosti pracovníků žalovaného.

4) Rozpor s územně plánovací dokumentací.

Platnost územního rozhodnutí nebylo možno prodloužit pro nesoulad stavby s územním plánem. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 90 písm. a), b) stavebního zákona. Tím že tuto vadu neodstranil, žalovaný zatížil i své rozhodnutí, které je navíc vydáno v rozporu s § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)

Žalobce namítl, že od vydání rozhodnutí o umístění stavby došlo ke změně územního plánu – opatření obecné povahy č. 6/2009 (změna Z1000/00). Ze samotného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že ke změně územně plánovací dokumentace došlo a správní orgány jsou tak povinny v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí soulad s aktuálně platným územním plánem přezkoumat.

Komunikace spojující záměr s ulicí K Berance a dále pokračující v trase této ulice nerespektuje územním plánem stanovené funkční plochy ZMK – zeleň městská a krajinná. Komunikace obsluhující daný záměr z ulice Ve Žlábku v trase ulice K Berance by měla být vedena tak, jak je zakresleno v územním plánu, tj. komunikace z ulice K Odpočinku by měla být vedena jako obchvat obytné vilové čtvrti do ulice Ve Žlábku. Přípustnost komunikací v ploše ZMK je výjimečná, v řízení však nebylo zkoumáno, zda jsou dány podmínky pro výjimečně přípustnou stavbu.

Není prokázáno, zda je záměr v souladu s nyní platným kódem míry využití území D, žalovaný se tím nezabýval. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostek důvodů a rozporné s § 68 odst. 3 správního řádu.

Nepřezkoumatelnost působí i rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení nepřezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, ani z hlediska zákonnosti a veřejného zájmu a porušil povinnost podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

5) Nebyl proveden přezkum souladu stavby s požadavky právních předpisů.

Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 93 odst. 3 a § 90 stavebního zákona a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce namítl, že rozhodnutí stavebního úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť stavební úřad se nezabýval tím, zda s ohledem na požadavky stavebního zákona lze prodloužit platnost územního rozhodnutí, což je důvod ke zrušení tohoto rozhodnutí.

Žalobce s odkazem na § 93 odst. 3 a § 90 stavebního zákona vytýká stavebnímu úřadu, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí neposoudil žádost přiměřeně i z toho hlediska, zda v mezidobí nenastaly takové změny v území, v územně plánovací dokumentaci nebo v právních předpisech, pro něž již není žádoucí platnost rozhodnutí o umístění stavby prodloužovat. Stavební úřad se však kritérii uvedenými v § 90 stavebního zákona nezabýval, žalovaný se snažil

absentující posouzení naplnění požadavků § 90 stavebního zákona doplnit, což jednak potvrzuje důvody vyloučení jeho pracovníků a jednak ani sám řádný přezkum souladu záměrů s požadavky § 90 stavebního zákona neprovedl.

Těžiště námitek účastníků řízení včetně žalobce se týkalo nedostatečnosti řešení veřejné dopravní infrastruktury. Žalovaný však stěžejní požadavek na soulad s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu vypořádal jen odkazem na stanoviska správců sítí.

6) Nesplnění požadavků na zachování kvality prostředí a hodnoty území.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zejména v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., Vyhláška hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území; jakož i s § 76 odst. 2 a § 90 písm. b), c), d) stavebního zákona, přičemž tím, že žalovaný tuto vadu prvostupňového rozhodnutí neodstranil, zatížil vadou napadené rozhodnutí.

Žalobce předně namítl, že od vydání původního územního rozhodnutí se změnila míra využití území a to zejména s ohledem na nově vydaná rozhodnutí:

Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20, odbor výstavby a územního rozvoje, ze dne 7. 5. 2012, č. j. MCP20 003587/2012/OVUR/Br, o dělení pozemku p. č. 4129/146 v k. ú. Horní Počernice a o změně (nahrazení) rozhodnutí o umístění stavby BERANKA II, kterým se na pozemcích parc. č. 4129/146, 36, 3936, 3938, 4093/12, 4094, 4095/1, 4095/2, 4095/3, 4098, 4100/1, 4121/1, 4129/1, 4129/2, 4129/144, 4129/159, 4129/161, 4129/269, 4129/286, 4133, 4134, 4501/2, 4501/3, 3898/1, 3900/1, 571/1 a 697/1 v k. ú. Horní Počernice nově umísťuje stavba 95 řadových rodinných domů, trafostanice, komunikací, komunikačních napojení, chodníků, zpevněných ploch a sítí technického vybavení – řadů a přípojek kanalizace splaškové, dešťové a jednotné, vodovodu, plynovodu, vedení elektro VN, NN, vedení veřejné sítě elektronických komunikací a veřejného osvětlení, vedení místního rozhlasu, retenčních a vsakovacích objektů, opěrných zdí a oplocení.

Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20, odbor výstavby a územního rozvoje, ze dne 23. 8. 2011, č. j. p20/OV16801/981//2009/Br/23, o dělení a scelování pozemků a umístění stavby Obytný a sportovní soubor Tři věže na pozemcích v katastrálním území Horní Počernice.

Dále vybudování obytného souboru mezi ulicemi u Věže a K Berance.

V důsledku vydání těchto rozhodnutí došlo k podstatné změně dopravního zatížení místa. Vedení dopravy pro záměry v území územním rozhodnutím umístěnou komunikací spojující záměr s ulicí K Berance a dále pokračující touto ulicí, by podstatným způsobem zhoršilo kvalitu prostředí a hodnotu obytného území v obytné čtvrti vymezené ulicemi U Věže a K Berance, neboť by do tohoto klidného, dopravně nezatíženého území zavedlo průjezdnou dopravu, pro kterou však toto území není urbanisticky ani dopravně dimenzováno.

Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí požadoval, aby v případě prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla realizace stavby vázána na podmínku současného vybudování obslužné komunikace. Dopravní řešení oblasti řešené v rozhodnutí o umístění stavby s ohledem na v mezidobí nastalé podstatné zvýšení dopravní zátěže, nesplňuje požadavky současně platných právních předpisů. Institut omezení platnosti územního rozhodnutí slouží právě k tomu, aby v platnosti nezůstávala nerealizovaná územní rozhodnutí. V území došlo k podstatným změnám a nejsou splněny podmínky pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl její zamítnutí. Žalovaný jednotlivé žalobní důvody přezkoumal již co odvolací důvody, v rámci rozhodování o podaném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 6. 2012, č. j. MCP20 006649/2012/OVUR/Br. Uplatněné odvolací důvody posoudil žalovaný jako nemající oporu ve skutečném stavu. Žádný z dotčených orgánů neuplatnil v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nové stanovisko. Za nedůvodnou označil též námitku podjatosti úředních osob.

3. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že žalobce je právním nástupcem účastníků původního řízení, vlastníkem rodinného domu se stal v roce 2008, v době platnosti rozhodnutí o umístění stavby, očekávání žalobce, že v lokalitě zástavba v souladu s územně plánovací dokumentací nebude realizována, označil žalovaný za subjektivní.

III. Obsah správního spisu

4. Městská část Praha 20, Úřad městské části odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 17. 7. 2006 veřejnou vyhláškou územní rozhodnutí č. j. 18387/1054/05/06-UR, podle kterého se na pozemcích č. parc. 4095/1 (PK 291, 292, 1548), 4095/2, 4095/3, 4129/159 (PK 1536), 4129/162, 4200/1, 4200/11 (PK 1536), 4134, 4135/12, 4129/161 (PK 1536), 4197/1 (PK 1525), 248/1, 571/1, 697/1, 702/25, 3898/1, 3898/5, 3900/1, 3936, 3938, 4094, 4096, 4098, 4100/1 (PK 1548), 4121/1, 5129/2, 4501/2, 4501/3, 4502/9 v k. ú. Horní Počernice umísťuje stavba 18- ti bytových domů (A,B, C1-C4, D1-D4, E1 – E3, F,G,H,I a J), stavba trafostanice 22/0,4 kV, komunikací, komunikačního napojení, zpevněných ploch parkovacího stání, sítě technického vybavení (vodovod, jednotná kanalizace, splašková kanalizace + čerpací stanice splaškových vod, šterkové zářezy, STL plynovod, elektrická energie-kabely VN a NN, veřejné osvětlení, telekomunikační vedení, přípojek na síť technického vybavení, přeložky kabelu telekomunikačního vedení, přeložky dálkových kabelů, pod názvem „Byty Beranka – stavba č. 0209“ mezi ul. K Odpočinku, Tlustého a Bořetická v Praze 20 – Horních Počernicích, v souladu s ověřenou dokumentací. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 8. 2006. Územní rozhodnutí bylo vydáno na návrh Hl. m. Praha zast. OMI MHMP (dále jen „stavebník“), zastoupeného společností ZAVOS s.r.o.

5. Na základě žádosti stavebníka ze dne 30. 7. 2008, Městská část Praha 20, Úřad městské části odbor výstavby, rozhodnutím ze dne 5. 6. 2009, č. j. 14215/752b/4/09, prodloužil platnost územního rozhodnutí o 24 měsíců.

6. Podáním ze dne 10. 6. 2011 stavebník (zastoupený společností ZAVOS s.r.o.) požádal o prodloužení lhůty do 8. 7. 2013. V žádosti uvedl, že dne 8. 7. 2009 nabylo právní moci rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí do 8. 7. 2011 pro stavbu Byty Beranka; v zastoupení stavebníka je žádáno o změnu ustanovení spočívající v prodloužení lhůty do 8. 7. 2013.

7. Stavební úřad vydal dne 18. 7. 2011, pod č. j. P20/OV/10892/474/2011/Br/3, výzvu a usnesení, jímž přerušil řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a vyzval žadatele, aby odstranil nedostatky podané žádosti spočívající v doplnění chybějících podkladů – aktuálních stanovisek správců a vlastníků technické infrastruktury a doplnil ji aktuálním vyjádřením vlastníků a správců inženýrských a komunikačních sítí v rozhodnutí uvedených.

8. Poté, co stavebník vyžádané podklady doložil podáním ze dne 14. 12. 2011, stavební úřad vydal oznámení o zahájení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2012, č. j. MCP20 006649/2012/OVUR/Br, stavební úřad platnost územního rozhodnutí o umístění stavby prodloužil.

9. Žalobce spolu s N. V. a A. V. podali proti rozhodnutí odvolání. V podaném odvolání žalobce vytkl napadenému rozhodnutí rozpor s § 93 odst. 3 stavebního zákona, § 90 stavebního zákona a § 68 odst. 3 správního řádu, s tím, že stavební úřad se nevypořádal s kritérii vyplývající z § 90 stavebního zákona, vydané rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy není zřejmé, z jakých skutkových okolností stavební úřad vycházel. Stavba není v souladu s územním plánem, napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s § 90 písm. a) a b) stavebního zákona.

10. Za stěžejní žalobce označil odvolací důvod spočívající v narušení charakteru a hodnoty prostředí a pohody bydlení ve stávajících rodinných domech a rozpor vydaného rozhodnutí s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., Vyhláška hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území; jakož i s § 76 odst. 2 a § 90 písm. b), c), d) stavebního zákona.

11. Součástí odvolání žalobce učinil též námitku podjatosti všech pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, včetně vedoucích odborů Magistrátu Hl. m. Prahy, ředitele Magistrátu Hl. m. Prahy a primátora hl. m. Prahy s tím, že navrhovatelem v řízení je Hl. m. Praha a magistrát Hl. m. Praha jej v řízení zastupuje. Povinnosti, které vyplývají pracovníkům magistrátu z jejich pracovněprávních vztahů vůči zaměstnavateli, zejména povinnost plnit jeho pokyny zakládají jejich poměr k účastníkovi řízení.

12. Usnesením vydaným ředitelem Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1157338/2012, byla námitka podjatosti zamítnuta tak, že bylo rozhodnuto o osobě ředitelky odboru stavebního ing. I. J. Ředitel Magistrátu hl. m. Prahy v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že na výkonu pravomoci stavebního odboru se nepodílí ředitel Magistrátu Hl. m. Prahy ani primátor. Podjatá může být vždy jen konkrétní osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu. Skutečnost, že účastníkem řízení je Hlavní město Praha, není bez dalšího důvodem pro vyloučení Ing. J.

z řízení. Jelikož v podané námitce podjatosti nebyly uvedeny konkrétní okolnosti, pro které by měla být vyloučena, rozhodl ředitel Magistrátu hl. m. Prahy o zamítnutí námítky účastníků.

13. Proti rozhodnutí podal žalobce a další účastníci řízení odvolání, o němž rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj dne 18. 2. 2013, pod č. j. MMR-1673/2013-83/170. Tímto rozhodnutím Ministerstvo pro místní rozvoj ve výroku napadeného usnesení vypustilo část textu týkající se osoby L. L. a ve zbytku zamítlo podaná odvolání. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí, Ministerstvo pro místní rozvoj s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004-67, konstatovalo, že pracovník územně samosprávného celku, nevystupuje v řízení prvotně jako zaměstnanec, ale jako úředník územně samosprávného celku, jemuž je zákonem (zákon č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů) uloženo rozhodovat nestranně. Jak argumentuje Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku: „rozhoduje-li obecní úřad v přenesené působnosti o právu či povinnosti obce, nelze bez dalšího usoudit na vyloučení jeho pracovníků pro pochybnosti o jejich nepodjatosti ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu.“

14. V probíhajícím řízení bylo hl. m. Praha žadatelem o vydání rozhodnutí stavebního úřadu, avšak ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, nebyl zjištěn, resp. prokázán zájem ředitelky odboru stavebního na výsledku odvolacího řízení.

15. O námitce podjatosti pracovníků odboru stavebního Magistrátu hl. m. Prahy zamítavě rozhodla ředitelka odboru Ing. J. usnesením ze dne 27. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1157338/2012.

16. O odvolání žalobce pak rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Jako nepřípustné zamítl odvolání N. V. s tím, že není vlastníkem pozemku nebo stavby v dotčené lokalitě, odvolání žalobce a dalších účastníků zamítl.

17. Žalovaný k první odvolací námitce, nedostatečnému odůvodnění žádosti (a též vydaného rozhodnutí stavebního úřadu) přisvědčil žalobci, že jak žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, tak i rozhodnutí stavebního úřadu postrádají odůvodnění. Žalovaný uvedl, že důvodem pro podání žádosti, byla skutečnost, že se žadateli (hl. m. Praha) nepodařilo ve stanovené lhůtě získat stavební povolení. Žalovaný odstranil nedostatek rozhodnutí stavebního úřadu tak, že důvody pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí uvedl v napadeném rozhodnutí.

18. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu a absenci jejího posouzení podle § 90 stavebního zákona, žalovaný uvedl, že na dotčených pozemcích nedošlo ke změně funkčního využití, záměr je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací (§ 90 písm. a) stavebního zákona), cíle a úkoly územního plánování jsou promítnuty do platné územně plánovací dokumentace (§ 90 písm. b) stavebního zákona), umístění stavby bylo posouzeno z hlediska souladu záměru s požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využití území a záměr těmto předpisům vyhovuje (§ 90 písm. c) stavebního zákona), hledisko souladu záměru s požadavky na veřejnou a technickou infrastrukturu bylo nově projednáno s vlastníky a

správci veřejné technické infrastruktury (§ 90 písm. d) stavebního zákona). Pražská plynárenská a.s. vydala souhlas s prodloužením platnosti územního rozhodnutí. Změna dimenze plynovodu nemá vliv na jeho umístění a týká se přípravy projektové dokumentace pro stavební povolení. Pokud jde o soulad záměru s požadavky vlastních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů (§ 90 písm. a) stavebního zákona), konstatoval žalovaný, že stavební úřad vyrozuměl o zahájení řízení účastníky i dotčené orgány, dotčené orgány závazná stanoviska neuplatnily, na projednání záměru s dotčenými orgány v územním řízení se nic nezměnilo. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad postupoval v souladu s § 93 odst. 3 stavebního zákona a záměr posoudil přiměřeně podle § 90 stavebního zákona.

19. K třetí námitce, podle níž stavba není v souladu s územním plánem, komunikace spojující záměr s ulicí k Berance nerespektuje funkční využití plochy ZMK, žalovaný předeslal, že v řízení nebyla tato námitka uplatněna a proto se jí stavební úřad nezabýval. Sám žalovaný k této námitce zjistil, že ke změně ve funkčním využití plochy, ve které je umístěna smyčka komunikace K Berance nedošlo. Smyčka komunikace byla územním rozhodnutím umístěna v ploše s funkčním využitím PP; s účinností od 12. 11. 2009 se jedná o plochu ZMK. V ploše s funkčním využitím ZMK je možné umístit vozidlové komunikace jako výjimečně přípustné funkční využití a umístění smyčky komunikace je možné i po změně Z 1000/00.

20. Ve čtvrtém odvolacím důvodu žalobce namítl, že od vydání rozhodnutí se změnila míra využití území a rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí narušuje charakter a hodnoty prostředí a pohody bydlení. Jak žalovaný uvedl, rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí na dopravním napojení nic nemění. Zástavba v dané lokalitě se postupně připravuje a realizuje v souladu s územně plánovací dokumentací a na základě dosud vydaných územních rozhodnutí.

21. Pokud jde o poslední odvolací důvod – požadavek, aby nově vysazené stromy nebyly v důsledku stavby odstraněny, konstatoval žalovaný, že se napadeným rozhodnutím žádné stromy neodstraňují.

22. Žalovaný vedle věcné stránky přezkoumal i soulad rozhodnutí stavebního úřadu s procesními předpisy, vypořádal se s namítaným vyloučením pracovníků stavebního odboru a jeho ředitelky a napadené rozhodnutí potvrdil, resp. podaná odvolání zamítl, jako nedůvodná.

III. Právní závěry soudu.

23. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75s.ř.s. a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

24. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je vydáno osobami vyloučenými z rozhodování.

25. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“

26. Otázkou podjatosti úředních osob, které jsou v zaměstnaneckém poměru k územnímu samosprávnému celku, se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Za zásadní lze označit usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl, že „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ Nejvyšší správní soud tedy odmítl koncepci, podle níž by samotná existence zaměstnaneckého poměru úřední osoby, zakládající tzv. „systémové riziko podjatosti“, byla vždy důvodem pro její vyloučení z rozhodování. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že je nutno nalézt takové řešení, které na jedné straně zohlední skutečnost, že „systémové riziko podjatosti“ dané uvedeným zaměstnaneckým poměrem samo o sobě představuje významné potenciální nebezpečí pro nestrannost rozhodování orgánů územních samosprávných celků jako správních orgánů, avšak na druhé straně vezme v úvahu, že zdaleka ne ve všech případech se toto nebezpečí vskutku projeví. V případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. K pochybám o nepodjatosti proto postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být dle rozšířeného senátu nejrůznějšího druhu a nelze je specifikovat jinak, než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby.

27. Žalobce v podané žalobě neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by odůvodňovaly závěr, že ředitelka odboru stavebního Ing. J. a pracovníci odboru stavebního měli na

výsledku řízení osobní zájem, či jejich rozhodnutí mohla osoba, která takový zájem má, ovlivnit a to právě v důsledku jejich zaměstnaneckého poměru k žalovanému.

28. Žalobce navrhl, aby soud v souvislosti s námitkou podjatosti přezkoumal závazné podklady napadeného rozhodnutí a to usnesení ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1157338/2012, rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj dne 18. 2. 2013, pod č. j. MMR-1673/2013-83/170, rozhodnutí ředitelky odboru Ing. J. ze dne 27. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1157338/2012.

29. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*

30. Citované ustanovení se vztahuje na tzv. úkony předběžné povahy nebo podkladové úkony, jejichž samostatný soudní přezkum není možný. Podle § 70 písm. c) s.ř.s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.* Rozhodování o vyloučení úředních osob je typicky úkonem správního orgánu upravujícím vedení řízení. Jde proto o tzv. procesní rozhodnutí a jeho dopad se týká procesní právní sféry. Protože je vydáváno v řízení, které bude ukončeno vydáním finálního rozhodnutí ve věci samé, vůči němuž je zásadně přípustný soudní přezkum, je soudní přezkoumání tohoto „podpůrného rozhodnutí“, ponecháno na řízení o přezkoumání konečného rozhodnutí ve věci samé. V jeho rámci soud přezkoumá jak rozhodnutí správního orgánu, tak i jemu předcházející procesní postup, včetně rozhodnutí upravujících vedení řízení. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23).

31. V souladu s uvedeným se soud zabýval tím, zda žalobcem naříkaná rozhodnutí, jimiž se správní orgány vypořádaly se vznesenými námitkami podjatosti úředních osob, mohly pro svou nesprávnost vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

32. Městský soud neshledal důvody, pro které by uvedená rozhodnutí sama o sobě neměla obstát, avšak s výhradou dále uvedené argumentace. Usnesením ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1157338/2012, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj dne 18. 2. 2013, pod č. j. MMR-1673/2013-83/170, bylo rozhodnuto o tom, že Ing. J. není vyloučena z projednání věci a tato rozhodla o námitce podjatosti dalších (jí podřízených) úředních osob. Jak soud již shora podrobně vysvětlil, skutečnost, že úředníci, kteří ve věci rozhodují, jsou zaměstnanci územně samosprávného celku, sama osobě není důvodem pro jejich vyloučení z úkonů v řízení. Konkrétní okolnosti, proč by některá z úředních osob měla zájem na výsledku řízení nebo mohla být při svém rozhodování ovlivněna, žalobce neuvedl ve vznesené námitce podjatosti, v odvolání ani v žalobě a takové okolnosti nevyplývají ani z žádného podkladu, který je obsahem správního spisu.

33. Žalobce dále spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v okolnosti, že ačkoli rovněž vznesl námitku podjatosti ředitele Magistrátu hl. m. Prahy, nebylo o ní rozhodnuto

a uvedená úřední osoba rozhodovala o vyloučení ředitelky Ing. J. Usnesení ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1157338/2012, bylo vydáno vyloučenou osobou.

34. Závěr, že rozhodnutí bylo vydáno vyloučenou osobou nelze učinit bez dalšího, jde však o rozhodnutí, které vydala úřední osoba, aniž by bylo před tím rozhodnuto o vznesené námitce podjatosti.

35. Vyloučení se může týkat každé osoby, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (§ 14 odst. 1 správního řádu). Jedná se především o osoby, které jsou oprávněny provádět úkony podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo na základě pověření vedoucího správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Úkony těchto osob se zpravidla přímo týkají projednávání a rozhodování věci (např. provádění dokazování, příprava a vydání rozhodnutí apod.). Ze znění § 14 odst. 1 správního řádu ovšem vyplývá, že vyloučeny mohou být i jakékoliv další osoby, které se ve správním řízení bezprostředně podílejí na úkonech, které představují výkon pravomoci správního orgánu. Takovým úkonem je i rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě, popř. úředním osobám, neboť i tento úkon představuje výkon pravomoci správního orgánu. Proto i pro osobu podílející se na rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě platí, že je vyloučena, pokud jsou u ní dány pochybnosti o nepodjatosti. Do doby, než je rozhodnuto o jejím vyloučení, nebo o tom, že není vyloučena, může tato osoba provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu). Právní úprava obsažená v § 14 odst. 1 až 4 se tedy vztahuje na všechny případy vyloučení úředních osob, které se podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu. Výjimka platí pouze pro vedoucí ústředních správních úřadů a státní tajemníky, na něž se ustanovení o vyloučení z projednávání a rozhodování věci nepoužijí (§ 14 odst. 6 správního řádu). A contrario tak lze dovodit, že v případě všech ostatních úředních osob se ustanovení § 14 odst. 1 až 4 správního řádu použijí (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 5 As 96/2014-37).

36. Správní řád ani zákon o obcích výslovně neupravují postup pro případ, kdy námitka podjatosti směřuje proti všem úředním osobám, které se na projednávání a rozhodování v dané věci podílejí. Přesto je však zřejmé, že i za těchto okolností musí být o námitce podjatosti úředních osob rozhodnuto. Hlavním účelem institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci je zajistit, aby se na rozhodování nepodílela podjatá úřední osoba. K zajištění tohoto cíle správní řád stanoví, že o vyloučení úřední osoby rozhoduje představený. Zákon zde zjevně vychází z premisy, že představený je osobou, která je sama nestranná a nepodjatá a tedy nemá zájem na výsledku řízení ani na tom, která úřední osoba se bude podílet na projednávání a rozhodování věci samé. Tento předpoklad ovšem zjevně není naplněn, pokud námitka podjatosti a důvody, o něž se opírá, směřují nejen proti oprávněné úřední osobě, ale i proti jejímu představenému. Směřuje-li námitka podjatosti (i) proti úřední osobě, která je v čele správního orgánu, je z podstaty věci vyloučeno, aby o ní rozhodovala služebně nadřízená úřední osoba, neboť takové osoby není. O námitce tak musí rozhodnout odlišný správní orgán v rámci hierarchicky uspořádané soustavy správních orgánů. S ohledem na účel institutu vyloučení úřední osoby je třeba dospět k závěru, že k rozhodnutí o námitce podjatosti je v takovém případě příslušný nejbližší

nadřízený správní orgán (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 As 43/2011-185).

37. Jak shora řečeno, úkonem, který představuje výkon pravomoci správního orgánu, je i rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě. Proto i pro osobu podílející se na rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě platí, že do doby, než je rozhodnuto o jejím vyloučení, nebo o tom, že není vyloučena, může provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu). V projednávané věci rozhodl o námitce podjatosti ředitelky odboru stavebního Ing. J., ředitel Magistrátu hl. m. Praha v době, kdy námitka podjatosti byla vznesena i vůči němu a nebylo o ní žádným způsobem rozhodnuto. Pokud se na rozhodování podílela osoba, vůči které byla podána námitka podjatosti, o níž nebylo pravomocně rozhodnuto, je takový postup v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu a v jeho důsledku nelze zaručit, že o věci rozhodoval nestranný správní orgán. Argument žalovaného, že ředitel je úřední osobou, která se na výkonu pravomoci stavebního odboru nepodílí, neobstojí. Rozhodnutí o námitce podjatosti představuje výkon pravomoci správního orgánu a musí být zaručeno, že osoba, která o námitce rozhoduje, není sama z rozhodnutí vyloučena.

38. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již shora citovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, „, *„Systémové riziko podjatosti“ (tedy riziko podjatosti založené na skutečnosti, že úřední osoba je zaměstnancem územního samosprávného celku, který sám má zájem na výsledku řízení, v rámci něhož má úřední osoba činit úkony, nebo který může být přímo nebo nepřímo ovlivněn osobami, jež takový zájem mají) se týká vždy konkrétní úřední osoby, neboť, jak již bylo shora vyloženo, je jen jedním z možných důvodů podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Není tedy vyloučeno, že se bude týkat jen některých zaměstnanců určitého územního samosprávného celku, nikoli všech. S ohledem na povahu důvodů takového rizika (jde o riziko plynoucí z institucionálního uspořádání a povahy právních vztahů mezi územním samosprávným celkem a jeho úředníky) však bude častá i situace, že podjaté budou v konkrétním případě všechny úřední osoby jakožto zaměstnanci dotyčného územního samosprávného celku, takže v rámci něho nebude lze určit nikoho, kdo by ve věci mohl činit úkony. V takovém případě je namístě aplikovat § 14 odst. 4 větu třetí a čtvrtou správního řádu z roku 2004. Zmíněný odstavec praví: „Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.“ Podle § 131 odst. 4 správního řádu z roku 2004 pak „[n]adřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen, kolegiální orgán), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v takovém případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.“ V případě, že by jako nadřízený orgán podle § 131 odst. 4 správního řádu z roku 2004 měl rozhodovat jiný orgán téhož samosprávného celku (např. Magistrát hlavního města Prahy, řeší-li důsledky podjatosti správního orgánu některé z pražských městských částí) za situace, kdy také všechny jeho úřední osoby by byly kvůli důvodům vycházejícím ze „systémového rizika podjatosti“ vyloučeny, je namístě, aby postupem obdobným postupu podle výše zmíněného ustanovení o tom uvědomil svůj nadřízený orgán*

(typicky věcně příslušné ministerstvo), který pověří jiný věcně příslušný podřízený správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem Magistrátu hlavního města Prahy.“

39. Naznačeným způsobem však žalovaný nepostupoval. Jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 5 A 9/2012 – 187, též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 6 A 352/2011 - 69).

40. Z uvedených důvodů soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

41. Ostatními žalobními námitkami se soud již nemohl zabývat. Vzhledem k tomu, že nebylo řádně rozhodnuto o uplatněných námitkách podjatosti, není zřejmé, zda úřední osoby, které se na projednání a rozhodnutí věci podílely, měly být ve věci vyloučeny, či nikoliv. Pokud by soud za daného stavu rozhodl i o ostatních žalobních námitkách, předjímal by další možný postup správních orgánů ve věci (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 As 43/2011-185).

42. S ohledem na určitou časovou prodlevu mezi podáním žaloby a jejím vyřízením soud však pokládá za vhodné, vyjádřit se k dalším žalobním námitkám, alespoň s jistou mírou obecnosti, aby byla naplněna zásada předvídatelnosti soudního rozhodování.

43. Prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nepředstavuje nové územní řízení. Nezkoumají se v něm tedy znovu ty otázky, o nichž již stavební úřad pravomocně rozhodl v minulosti při umisťování stavby do území, zejména se automaticky neprovádí nové posouzení vlivů stavby na životní prostředí (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014 – 43). Smyslem zákonného omezení doby platnosti územních rozhodnutí a stavebních povolení totiž je, aby rozvoj území dlouhodobě právně neblokovaly umístěné či povolené stavby, od jejichž faktické realizace však již stavebník upustil nebo jejichž parametry neodpovídají změněným podmínkám v území (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012 - 39). Stavební úřad proto musí v řízení o prodloužení platnosti takového rozhodnutí posoudit, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily natolik podstatně, že původní územní rozhodnutí či stavební povolení jim už neodpovídá. V takovém případě nemůže stavební úřad dobu platnosti původního rozhodnutí prodloužit a žádost zamítné.

44. Z dikce zákona jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (o opakované územní řízení), ale o správní uvážení správního orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli. Účelem popsaného časového omezení je, aby v reálném čase bylo přistoupeno do další fáze vedoucí k samotné realizaci záměru jako takového (stavební řízení), jinak řečeno je nutno eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by určité území bylo „zabráno“ dlouhou dobu pro účely určité stavby, k jejíž realizaci by však mohl fakticky dojít až dlouhou dobu po skončení územního řízení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit především

podmínky v daném území. (z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2015, č. j. 46 A 29/2013 – 94).

45. Proto, aby stavební úřad mohl rozhodnout, zda platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli, musí žadatel uvést pro svou žádost konkrétní důvody, které však v žádosti stavebníka ze dne 10. 6. 2011 uvedeny nejsou; za situace, je-li stavebnímu úřadu doručena žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, která nesplňuje všechny stanovené náležitosti, je povinností stavebního úřadu žadatele vyzvat k jejímu doplnění. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 26/2017 – 44, pouze dostatečně konkrétně odůvodněná žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, se může stát relevantním podkladem pro kladné rozhodnutí ve věci.

46. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek 4 000,-Kč, náklady právního zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., činí tarifní hodnota věci 50 000,-Kč, za jeden úkon právní služby náleží právnímu zástupci žalobce odměna ve výši 3 100,-Kč. Soud přiznal žalobci právo na náhradu těchto úkonů právní služby: převzetí věci a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb.), podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb.), za celkem 2 úkony právní služby činí přiznaná odměna 6 200,- Kč, dále 2 x paušální náhradu po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 21 % DPH. Celkem činí náklady právního zastoupení 12 591,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu